

Robert Vannoy , Podstawy prorocstw biblijnych, Wykład 8

Prorocze przesłanie i prorocy T/F

c) Kwestie polityczne

Przyglądamy się przesłaniu proroków koncentrującemu się na czterech obszarach — przyjrzelіśmy się stosunkom religijno-teologicznym i moralno-społecznym, co prowadzi nas do ok. „Kwestii politycznych”.

1. Izrael

a) Prorocy Samuela bardzo często wypowiadają się na tematy polityczne. W tym kraju kościół i polityka są od siebie odseparowane. Ale można powiedzieć, że były dwa różne obszary zainteresowania proroków, kiedy mówili o kwestiach politycznych. Jednym z nich była polityka wewnętrzna, która w szczególności dotyczy stosunku króla do przymierza i tego, czy wypełnia on swoją rolę prawdziwego króla przymierza. Jeśli cofniesz się szczególnie do historii królestwa, przypomnisz sobie, że królestwo zostało ustanowione przez proroka Samuela. Najpierw namaścił Saula, a później, po słowie Pana, które odrzuciło Saula, Pan powiedział Samuelowi, aby poszedł i powiedział Saulowi: „Ponieważ odrzuciłeś mnie, odrzuciłem ciebie”. Potem posłał Samuela do Betlejem, do domu Jessego, gdzie namaścił Dawida, by w miejsce Saula został królem. Tak więc od samego początku król był poddany słowu proroka. Prorocy nie wahali się iść i stawiać czoła królom, kiedy zbłądzili od swoich obowiązków wynikających z przymierza.

b) Eliasz – 1 Krl 17 Tak więc prorok taki jak Eliasz w 1 Krl 17 wychodzi i konfrontuje się z królem Achabem. Patrzymy na 1 Królewska 17:1, „Teraz Eliasz Tiszbita z Tiszbe w Gileadzie rzekł do Achaba: „Jako żyje Pan, Bóg Izraela, któremu służę, nie będzie ani rosy, ani deszczu w przez następne kilka lat, z wyjątkiem mojego słowa”. To jest typowe dla proroków. Nie boją się konfrontacji z królami.

c) Izajasz 7

Izajasz robi to samo z Achazem w Księdze Izajasza 7:3: „Pan rzekł do Izajasza: Wyjdź ty i twój syn Szear- Jaszub na spotkanie Achaza na końcu wodociągu Górnej Sadzawki, na drodze do Pole Praczeki”. To jest w miejscu publicznym: „Powiedz mu: „Bądź ostrożny, zachowaj spokój i nie bój się. Nie traćcie ducha z powodu tych dwóch tłących się kawałków drewna na opał, z powodu zacieklego gniewu Resina i Arama oraz syna Remaliasza . Aram, Efraim i syn Remaliasza zaplanowali twoją zgubę, mówiąc: „Najedźmy na Judę”. To było wtedy, gdy Pekach z Izraela i Rezin z Syrii zagrozili, że zastąpią Achaza na tronie Judy. Innymi słowy, północne królestwo sprzymierzyło się z Syryjczykami, czyli Aramem, aby pozbyć się Achaza na tronie judzkim. Co teraz robi Achaz? Idzie za Resinem i Pekachem do Asyryjczyków i zawiera sojusz z Asyrią. Asyryjczycy schodzą i zmniejszają presję na Achaza, i wygląda na to, że mogło się to udać. Ale nie tego chciał od niego Pan. Mówi tutaj w wersecie 7: „Tak mówi Wszechwładny Pan:,, To się nie stanie, to się nie stanie, bo głową Aramu jest Damaszek, a głową Damaszku jest tylko Resin . W ciągu sześćdziesięciu pięciu lat Efraim będzie zbyt zdruzgotany, by stać się ludem. Głową Efraima jest Samaria, a głową Samarii jest tylko syn Remaliasza . Jeśli nie trwacie mocno w wierze, w ogóle się nie ostoicie”. Bóg mówi, że mają Mu ufać. „Wyzwolę cię od tych ludzi”, a Achaz odmówił. Wolał zaufać Asyrii niż Panu. Tak więc prorocy konfrontują się z królami, gdy królowie błędzą.

d) 2 Królewska 19 i 22 Ezechiasz i Jozjasz Czasami królowie szukają słowa u proroków. W 2 Księdze Królewskiej 19 Izajasz zostaje wezwany przez Ezechiasza w związku z sytuacją, w jakiej się znalazł i co powinien zrobić. W 2 Król. 22 Jozjasz szuka Huldy — wtedy w świątyni znaleziono księgę prawa — i zabiera ją do Huldy, aby zobaczyć, co powie Panu. Tak więc istnieje związek między królem a prorokami.

Jeśli spojrzysz na stronę 7 w swoich cytatach, Vos mówi to: „Do tego ruchu tworzącego królestwo przywiązuje się powstanie i rozwój proroctwa. Prorocy byli strażnikami rozwijającej się teokracji, a opieka sprawowana była w jej centrum, w królestwie. Miało to na celu zachowanie prawdziwego obrazu królestwa Jehowy. Czasami wydaje się, że prorocy byli wysyłani do królów, a nie do ludu”. Przywódcą był król. Król był odpowiedzialny za zapewnienie takiego przywództwa, które wzywałoby ludzi do posłuszeństwa przymierzu, a jeśli tego nie robili, prorocy konfrontowali się z królami. Dotyczy to więc tego, co można nazwać „kwestiami wewnętrznymi” politycznymi.

2) Stosunki zagraniczne

W stosunkach z zagranicą również prorocy mieli wiele do powiedzenia. Tutaj sprzeciwiali się sojuszom z narodami pogańskimi.

a) Achaz zawarł sojusz z Asyrią

Achaz zawarł sojusz z Asyrią, który potępił Izajasz. Jeśli spojrzysz na Izajasza 30 werset 1, Izajasz mówi: „Biada dzieciom upartym – mówi Pan – tym, którzy wykonują plany, które nie są moimi, tworząc przymierze, ale nie przez mojego Ducha, gromadząc grzech na grzech; którzy udają się do Egiptu bez konsultacji ze mną; którzy szukają pomocy pod ochroną faraona, w cieniu Egiptu jako schronienia”. Innymi słowy, gdzie Izrael miał znaleźć swoje bezpieczeństwo? W sojuszach z pogańskimi królami i narodami, czy to Asyria, czy Egipt? Nie. Masz zaufać Panu, kroczyć drogą przymierza, a sam Pan będzie ich opiekunem. Dlatego Izajasz mówi: „Biada wam, którzy szukacie pomocy u faraona”. Jest bardzo podobny do rozdziału 31: „Biada tym, którzy udają się do Egiptu po pomoc, polegają na koniach, ufają mnóstwu swoich rydwanów i wielkiej sile jeźdźców, a nie patrzą na Świętego Izraelu, albo szukaj pomocy u Pana”. Tak więc prorocy potępiają obce sojusze. Często zagraniczne sojusze wiązały się z kompromisem religijnym, ponieważ często bóstwa tych obcych władców były doprowadzane do

relacji z Izraelem, co narażało zaufanie Izraela do jedyne go prawdziwego Boga.

b) 2 Kronik 16:7-9 Spójrz na 2 Kronik 16:7-9: „W tym czasie Chananiaś, widzący, przybył do Asy, króla judzkiego, i powiedział mu: „Ponieważ poległeś na królu Aramu, a nie na Pana, Boga twego, wojsko króla Aramu uciekło z twojej ręki”. Następnie mówi w wersecie 8: „Czyż Kuszyci i Libijczycy nie byli potężnym wojskiem z wielką liczbą rydwanów i jeźdźców? Ale kiedy poległeś na Panu, wydał ich w twoje ręce”. Jeśli polegasz na Panu, tam znajdziesz wyzwolenie, bezpieczeństwo i ochronę — nie przed obcymi narodami. Werset 9: „Albowiem oczy Pana kierują się na całą ziemię i wzmacniają tych, których serca są mu całkowicie oddane. Postąpiłeś głupio i odtąd będziesz w stanie wojny”. Jaka była reakcja Asy? Z tego powodu Asa rozgniewał się na widzącego. Był tak wściekły, że wsadził go do więzienia. Nie to chciał usłyszeć.

3) Powstanie i upadek narodów Oprócz obcych sojuszy prorocy często mówili również o powstaniu i upadku wielu obcych narodów. Otrzymujesz wyrocznie o Babilonie, Asyrii, Egipcie, Edomie i Moabie, szczególnie u Izajasza i Jeremiasza. Głównym punktem jest to, że losy wszystkich narodów podlegają suwerennej mocy Boga. Tak więc wrogie mocarstwa Izraela, czy to Babilon, Assyria, Egipt czy Aram, są uważane przez proroków za proste narzędzia w rękach Boga do realizacji jego celów — czasami w sądzie nad własnym ludem, jak wtedy, gdy Assyria atakuje północną część Izraela. Królestwo. To z tego powodu, kiedy dojdiesz do Jeremiasza, nie ma on współczucia dla tych, którzy chcą zrzucić jarzmo Babilonu i przeciwstawić się babilońskiemu uciskowi, ponieważ Jeremiasz mówi, że taki jest Boży cel, że Jego wolą dla nich jest poddanie się Babilonowi. To jest sąd Boży. Ale później dowiadujemy się, że po tym, jak Juda trafia do niewoli babilońskiej, Pan powołuje Cyrusa, perskiego władcę, i wtedy Cyrus staje się narzędziem odkupienia w ręku Boga. Bóg zamierza pozwolić swemu ludowi powrócić i ustanowić się na nowo. Są to więc krótkie komentarze na tematy

polityczne.

D. Eschatologia i oczekiwania mesjanistyczne d . „Eschatologia i oczekiwania mesjańskie”. Prorocy bardzo ogólnie mówią o przyszłości, w której w dniu Pańskim sąd nadejdzie na wszystkich bezbożnych, a lud Boży będzie miał przyszłość pełną radości i pokoju pod panowaniem mesjańskiego króla. Istnieje więc ta długoterminowa wizja eschatologiczna, do której ostatecznie dojdzie cała historia ludzkości, punkt spełnienia, w którym mesjański król panuje nad całą ziemią. Przekleństwo zostanie usunięte i zapanuje pokój i harmonia, miecze zostaną przekute na lemiesze i tym podobne rzeczy, mówi Izajasz.

1) Freeman: Naród i cierpiący sługa *We wstępie do proroków Starego Testamentu* Freeman mówi o dwóch nurtach prorocत्व mesjańskich, które rozwijają się z obietnicy danej Abrahamowi w Księdze Rodzaju 12:1-3. Pamiętacie, w Księdze Rodzaju 12 Pan mówi do Abrahama: „Uczynię z ciebie wielki naród”, a następnie mówi: „W tobie i w twoim potomstwie będą błogosławione wszystkie narody ziemi”. Freeman mówi, że istnieją dwa strumienie prorocत्व, które są zakorzenione w obietnicy danej Abrahamowi. Jeden strumień mówi o przyszłości narodu izraelskiego: „Uczynię z ciebie wielki naród”. Tym narodem będzie rządził monarcha Dawidowy lub mesjański król, który nadejdzie. Drugi nurt prorocत्व kładzie nacisk na dzieło mesjasza jako cierpiącego sługi; Ten, który poniesie grzechy swego ludu, w którym będą błogosławione wszystkie narody ziemi, dzięki dziełu tego cierpiącego sługi. Myślę, że coś w tym jest. Pomyśl o tych dwóch strumieniach prorocत्व. Widzisz jedno, dzieło cierpiącego sługi; koncentruje się tam na pierwszym przyjściu Chrystusa i wszystkim, co było związane z pierwszym przyjściem Chrystusa - w szczególności na Jego zadość czyniącej ofierze śmierci na krzyżu. Takie jest wyraźne przesłanie tych fragmentów, kulminacyjnych punktów Księgi Izajasza, w 53 rozdziale Księgi Izajasza, gdzie znajduje się zdumiewający opis cierpiącego sługi dźwigającego grzechy tych,

którzy złamali Boże przykazanie. Ale inny strumień prorocत्व dotyczy „uczynię z ciebie wielki naród”. Proroctwa te dotyczą drugiego przyjścia Chrystusa, kiedy ten wielki mesjański król podporządkuje sobie bezbożnych i ustanowi swoje królestwo na całej ziemi.

Teraz, w tym momencie, nie zamierzam omawiać żadnej z kwestii dotyczących tego, jak wypracujecie wzajemne relacje między tymi dwoma strumieniami prorocत्व; czy oczekujesz spełnienia tego drugiego strumienia, Izraela jako wielkiego narodu; czy szukacie tego w jakimś ponownym ustanowieniu Izraela i tysiącletniego królestwa tu na ziemi. To są trudne pytania. Ale z pewnością prorocy poświęcili sporo czasu na omawianie kwestii eschatologicznych i sposobu, w jaki zamysł Boży wypełnił się poza okresem Starego Testamentu podczas pierwszego i drugiego przyjścia Chrystusa.

2) Vos

Myślę, że Vos mówi, że prorocy odciskają swoje przesłanie przez serce dla centrum królestwa, które zostało dane osobie króla. Kapłan byłby odpowiedzialny za składanie ofiar, tradycję, a lewici za nauczanie roli, jaką mieli. Lewici byli zaangażowani w nauczanie, a kapłani odprawiali ceremonie. Mamy przykłady nadużyć w ten sposób, a prorocy mówią o niebezpieczeństwach niegodziwych form i rytuałów bez właściwej postawy serca wobec Boga. Jest wyraźny przykład, kiedy Heli i jego synowie są sądzeni za nadużywanie systemu ofiarniczego.

6. Prawdziwi i fałszywi prorocy Wypowiedzi proroka – tak mówi Pan

Przejdźmy do 6., „Prawdziwi i fałszywi prorocy” i a. „Wypowiedzi proroka”. Nawiązaliśmy do tego wcześniej, fakt, że istnieją prawdziwi i fałszywi prorocy – czy to nie rodzi odpowiedzialności Izraelitów, którzy zwracają uwagę na prawdziwych proroków, a nie na fałszywych proroków? Powiedzieliśmy również wcześniej, że sami prorocy mieli bardzo bezpośrednią i pewną wiedzę o fakcie, że przesłanie, które głosili, nie było ich własnym, ale przesłaniem Boga.

Potrafili odróżnić swoje własne słowa od słów Pana. Widzimy tego ilustracje. Tak więc prorok miał pewność, kiedy mówił, że to jest słowo Boże. Mógł wiedzieć, bez cienia wątpliwości, że to, co mówi, jest słowem Bożym. Ale nie dotyczy to ludzi, do których przemawiają prorocy. Skąd ludzie mogli wiedzieć, czy to, co powiedział prorok, naprawdę ma boskie pochodzenie i czy to, co prorok twierdzi, jest prawdą, a mianowicie, że mówi w imieniu Boga? Możesz zapytać, czy samoświadectwo proroka nie jest wystarczające, ponieważ prorocy wielokrotnie powtarzają, że ich przesłanie pochodzi od Boga? To jest ważne i nie chcę tego bagatelizować. Zawsze przedstawiają swoje przesłanie: „tak mówi Pan”.

b) Ez 13:6

Ale problem polega na tym, że są też tacy, którzy przychodzą i mówią, że mają przesłanie od Boga, a nawet używają tego języka, „tak mówi Pan”, kiedy Pan ich nie posłał. Spójrz na Ezechiela 13:6, gdzie Ezechiel mówi: „Ich wizje są fałszywe, ich wróżby kłamstwem”. Kim są Ci ludzie? Jeśli wrócisz do wersetu drugiego, „Powiedz tym, którzy prorokują z własnej wyobraźni: Słuchajcie słowa Pańskiego!” Tak mówi Wszechwładny Pan: „Biada prorokom głupim, którzy idą za własnym duchem, a nic nie widzieli”. A w wersecie szóstym: „Ich wizje są fałszywe, a ich wróżby kłamstwem. Mówią: „Pan mówi”, chociaż Pan ich nie posłał, a jednak oczekują, że ich słowa się spełnią”. Tak więc pojawiają się fałszywi prorocy, a fałszywi prorocy są nie mniej zdecydowani w swoich twierdzeniach, że są rzecznikami Boga niż prawdziwi prorocy. Musisz więc postawić się w sytuacji starożytnych Izraelitów, gdzie możesz wyjść i usłyszeć proroka mówiącego : „tak mówi Pan”. Daje poselstwo, a potem pojawia się inny prorok i mówi: „Tak mówi Pan” i podaje przeciwne poselstwo. Następnie musisz ustalić, który z nich jest prawdziwym prorokiem, czy też żaden z nich nie jest prawdziwym prorokiem?

Nasuwa się zatem pytanie, w jaki sposób Izraelici mogli w takim razie odróżnić prawdziwych od fałszywych proroków? Nie jest to tylko kwestia

teoretyczna, ponieważ wpływałaby na sposób życia Izraelitów. Jak mieli odpowiedzieć na wiadomość, którą usłyszeli? Następnie wracamy do Pwt 18, tego fragmentu, w którym cały ruch proroczy jest ustanowiony i wyjaśniony z góry, czym miał być. W Księdze Powtórzonego Prawa 18:19 czytamy: „Jeśli ktoś nie słucha moich słów, które prorok mówi w moim imieniu, ja pociągnę go do odpowiedzialności”. Tak więc Izraelita był odpowiedzialny przed Bogiem za słuchanie słów proroka i zachowywanie się tak, jak prorok powiedział, że powinien. Co miał zrobić Izraelita, gdy dwa sprzeczne orędzia, które opowiadały się za przeciwnymi sposobami postępowania, a oba są przedstawiane jako słowo Boże?

c) Księga Jeremiasza 27 Klasycznym tego przykładem, na który spojrzeliśmy już wcześniej, jest Księga Jeremiasza 27 i 28, gdzie prorok o imieniu Chananiaś nadchodzi, mówiąc: „Tak mówi Pan, zrzucicie jarzmo Babilonu, przeciwstawcie się mu” i obiecuje: że Pan pomoże i w ciągu dwóch lat naczynia domu Pańskiego powrócą do Jerozolimy. W tym samym czasie pojawia się Jeremiasz i mówi coś przeciwnego: „Poddajcie się Babilonowi, to, co mówi Chananiaś, się nie stanie”. Obaj prorocy używają imienia Pana – to sankcjonuje ich przesłanie. Więc rozumiesz ten problem, jak rozróżnić prawdziwych i fałszywych proroków? Kwestia ta była już przewidziana w Pwt 18, w tym fragmencie, w którym ustanawia się ruch proroczy. W wersecie 21 i nast. Pwt 18 czytamy: „Możecie sobie powiedzieć: 'Skąd możemy wiedzieć, skoro poselstwo nie zostało wypowiedziane przez Pana ?' ” To oczywiście jest pytanie. Poniżej przedstawiono jeden ze sposobów rozróżnienia między prawdziwym a fałszywym prorokiem. Werset 22 mówi: „Jeśli to, co prorok ogłasza w imię Pana, nie ma miejsca lub się nie spełnia, to jest to przesłanie, którego Pan nie wypowiedział”. Myślę, że jest całkiem jasne, że jeśli prorok mówi, że coś się stanie, to okazuje się, że to się nie dzieje – ten prorok nie przekazuje słowa Pana, ale przekazuje fałszywe słowo. To nie może pochodzić od Pana. Ale problem polega na tym, że mówi to tylko o

rzeczach, które mają się wydarzyć w przyszłości, i to tylko po tym, jak to, co jest przewidziane, albo się wydarzy, albo nie. Dlatego muszą istnieć inne sposoby oprócz tego, w jaki można odpowiedzieć na to pytanie i rozwiązać je.

B. Kryteria weryfikacji prawdziwych proroctw

Przejdźmy do b ., „Kryteria weryfikacji prawdziwych proroctw”. Myślę, że kiedy spojrzymy na całą sytuację, istnieje co najmniej pięć czynników, które odgrywają ważną rolę w umożliwieniu Izraelitom rozróżnienia między prawdziwymi a fałszywymi proroctwami. Chcę spojrzeć na pięć wymienionych tam pod kryteriami walidacji. Myślę, że patrząc na każdy z nich, musimy powiedzieć, że nie działają one w odosobnieniu. Innymi słowy, te kryteria funkcjonowały w połączeniu, zapewniając starożytnym Izraelitom środki do rozróżniania między prawdziwymi a fałszywymi prorokami. Jakie więc elementy umożliwiły Izraelitom dokonanie takiego rozróżnienia?

1) Moralny charakter Proroka

Pierwszym z nich jest „moralny charakter proroka obserwowany w jego codziennym postępowaniu”. Często wskazywano na to jako na coś, co odgrywa pewną rolę. Myślę, że czasami było to przeceniane. Jeśli spojrzysz na stronę ósmą w swoich cytatach, zauważ, że Hobart Freeman mówi: „Fałszywych proroków charakteryzowała niska moralność; dlatego prawdziwych i fałszywych proroków można było odróżnić na podstawie testu osobistego lub zewnętrznego. Fałszywy prorok był najemnikiem, który prorokował za wynagrodzeniem (Micheasza 3:5, 11); był pijakiem (Izajasz 28:7); był bluźniercą i niegodziwcem (Jeremiasz 23:11); spiskował z innymi, aby oszukiwać i oszukiwać (Ezechiel 22:45); był lekki i zdradziecki (Sofoniasza 3:4); cudzołożył, chodził w kłamstwie i wspierał złoczyńców (Jeremiasza 23:1); i na ogół postępował niemoralnie (Jeremiasza 23:15).” Teraz spójrzcie na te wszystkie odniesienia, wszystkie te rzeczy, które mówią; tak, są tam. Widzisz, że nie przedstawia wyprostowanego, pobożnego typu

jednostki. Dalej mówi: „Fałszywy prorok był ponadto religijnym oportunistą, prorokującym tylko to, co zdegenerowani ludzie chcieliby usłyszeć, głosił optymistyczne przesłanie pokoju i dobrobytu; często uprawiał wróżbiarstwo i prorokował kłamstwa z własnego serca”. Zobacz dolną linię: „Moralny charakter samego proroka świadczyłby o jego autorytecie. Ten, kto wyznał boskie zlecenie od świętego Boga Izraela, musi odzwierciedlać postępowanie i charakter zgodne z tym twierdzeniem”. Mateusza 7:15-20 mówi: „Poznacie ich po waszych owocach”. Są więc złe owoce i dobre owoce. Tak więc po owocach ich poznacie. Możemy przyjrzeć się moralnemu charakterowi proroka, co jest pomocne w rozróżnieniu między prawdziwym a fałszywym prorokiem.

Teraz myślę, że to rozważenie jest ważne, ale myślę, że Freeman wyraźnie wyolbrzymia tutaj sprawę. Powodem, dla którego to mówię, jest to, że chociaż można znaleźć odniesienia do niemoralności wśród fałszywych proroków, są też inni fałszywi prorocy przedstawieni w Starym Testamencie, o których nic takiego nie jest powiedziane. Teraz wiemy niewiele, na przykład o Chananiaszu; nic nie mówi się o jego charakterze moralnym. Myślę, że jest możliwe, że niektórzy fałszywi prorocy prowadzili przykładne życie, jeśli chodzi o ich moralne postępowanie. Więc to jest jedna strona medalu.

Z drugiej strony nie powinniśmy wyolbrzymiać bezbłędności moralnego charakteru prawdziwych proroków, ponieważ prawdziwi prorocy nie byli bezgrzeszni. Myślę, że ogólnie rzecz biorąc, to, co mówi Freeman, jest prawdą — prawdziwi prorocy są przedstawiani jako bogobojni, pobożni ludzie, którzy prowadzili bogobojne życie. Co jednak robisz z Balaamem? Był prawdziwym prorokiem, ale nie jest przedstawiany jako pobożny człowiek; był pogańskim wróżbitą. Co zrobić ze starym prorokiem, który zwiódł męża Bożego z Judy w 1 Król. 13, który przybył, aby prorokować przeciwko ołtarzowi Jeroboama z Izraela. Jego stary prorok okłamał tego proroka, aby pomóc mu wrócić do domu i zjeść z nim posiłek. Ale ten prorok, który kłamał, przekazał również prawdziwe przesłanie od Pana. Myślę więc, że należy wziąć pod uwagę moralny charakter

proroka, ale sam w sobie nie jest on wystarczający, aby zapewnić podstawę do rozróżnienia między prawdziwym a fałszywym prorokiem. Spójrz na 2 Koryntian 11:13-15, „Albowiem tacy ludzie są fałszywymi apostołami, oszukańczymi robotnikami, udającymi apostołów Chrystusa. I nic dziwnego, gdyż sam Szatan udaje anioła światłości. Nic więc dziwnego, że jego słudzy udają sług sprawiedliwości. Ich koniec będzie taki, na jaki zasługują ich czyny”. Więc tak, moralny charakter proroka, istnieje wiele tekstów, które sugerują, że generalnie prawdziwi prorocy byli ludźmi pobożnymi, a fałszywi prorocy nie. Ale to nie jest coś, co jest szczelne; musi być również połączony z innymi rzeczami.

2) Dokonywanie znaków i cudów Drugim kryterium jest: „Dokonywanie znaków i cudów”. Często znaki i cuda są wskazywane jako ważne kryteria walidacji dla rozróżnienia między prawdziwym a fałszywym prorokiem. Jeśli przyjrzymy się sposobowi, w jaki znaki i cuda funkcjonują w Piśmie Świętym, szczególnie w Starym Testamencie, zobaczysz, że znaki i cuda są dane przede wszystkim po to, by potwierdzić autentyczność słowa proroka i pokazać, że prorok naprawdę przekazuje słowo od Boga. Znaki i cuda potwierdzają autentyczność orędzia. W ten sposób znaki i cuda pomagają uwierzyć, że to, co mówi prorok, jest naprawdę słowem od Boga. W Ewangelii Łukasza 10:13 Jezus mówi do mieszkańców Chorazynu : „Gdyby w Tyrze i Sydonie działały się cuda, które się u was działały , dawno by się nawrócili, siedząc w worze pokutnym i popiele”. Zobacz cuda, które były pomocami w wierze. W Ewangelii Jana 20:30-31 jest napisane: „Jezus uczynił wiele innych cudów, które nie są opisane w tej księdze, ale te są opisane” — dlaczego mamy opisane niektóre cuda? — „abyście uwierzyli, że Jezus jest Chrystus”. Cuda potwierdzają autentyczność jego przesłania. Jana 14:11 mówi: „Wiercie mi, kiedy mówię, że jestem w ojcu, a ojciec we mnie, albo przynajmniej wiercie w dowody samych cudów. Tak więc znaki i cuda mogą pełnić funkcję potwierdzania autentyczności słów proroka.

Wróć do Starego Testamentu do rozdziału 4 Księgi Wyjścia. Pan powołał Mojżesza w rozdziale 3, aby wyzwolił Izrael z niewoli egipskiej, ale Mojżesz sprzeciwia się w rozdziale 4, mówiąc: „Nie uwierzą mi ani nie usłuchają mnie, powiedzą: „Pan ci się nie ukazał”. Mojżesz myśli: „Jak mogę temu przeciwdziałać? Przychodzę i mówię: „Tak mówi Pan”. Mówią: „Nie wierzę ci”. „Pan rzekł do niego: „Co masz w ręku? — Laska — odpowiedział. Pan powiedział: „Rzuć to”. Mojżesz rzucił go na ziemię i zamienił się w węża i uciekł przed nim. Pan powiedział: „Wyciągnij rękę i chwyć ją za ogon”. Mojżesz wyciągnął więc rękę i chwycił węża, który stał się laską w jego dłoni”. Zwróć uwagę w wersecie 5: „'To' — powiedział Pan — „aby uwierzyli, że ukazał ci się Pan, Bóg ich ojców — Bóg Abrahama, Bóg Izaaka, Bóg Jakuba. Wtedy Pan powiedział: „Włóż rękę do płaszcza. Więc Mojżesz włożył rękę w swój płaszcz, a kiedy go wyjął, skóra była trędownata i stała się biała jak śnieg. - A teraz schowaj go z powrotem do płaszcza - powiedział. Więc Mojżesz włożył go z powrotem do swojego płaszcza i został przywrócony, jak reszta jego ciała. Wtedy Pan powiedział: „Jeśli ci nie uwierzą lub nie zwrócą uwagi na pierwszy cudowny znak, mogą uwierzyć w drugi”. Ale jeśli nie uwierzą tym dwóm znakom i nie usłuchają cię, weź trochę wody z Nilu i wylej ją na suchą ziemię. Woda, którą zaczerpniesz z rzeki, stanie się krwią”. Widzicie więc, co Pan mówi tutaj do Mojżesza — umożliwi mu dokonywanie cudownych znaków i cudów, które potwierdzą, że to, co mówi, pochodzi od Niego. I oczywiście po tym następuje pytanie w rozdziale 5 nakazujące faraonowi, aby pozwolił Izraelowi pójść na pustynię, aby czcić Pana. A faraon mówi: „Nie wierzę w Pana. Dlaczego miałbym pozwalać ci wielbić Pana?” Następnie otrzymujecie całą serię cudownych znaków, dziesięć plag. Z całym stwierdzeniem „abyście poznali, że ja jestem Pan”. Tak więc te cuda stają się uwierzytelniającymi znakami, że Mojżesz przemawia w imieniu Jahwe i że Jahwe istnieje i że to, co mówi, rzeczywiście pochodzi od Jahwe.

Myślę, że to, co można znaleźć, znajduje się w kluczowych punktach historii objawienia i odkupienia, są punkty zwrotne, w których powiedziałbym, że

znaki i cuda są mnożone, aby potwierdzić słowo proroka, w tym przypadku Mojżesza. Tak więc znaki i cuda są znaczące i nie powinniśmy umniejszać ich znaczenia.

Ale jednocześnie myślę, że musimy uznać, że znak lub cud sam w sobie nie wystarczy, aby oddzielić prawdziwych i fałszywych proroków. Powodem tego jest to, że Pismo uznaje również, że fałszywi prorocy są zdolni do czynienia znaków i cudów. Nawet Egipcjanie potrafili powielić pierwsze trzy plagi. Nie mogli wyjść poza to. Ale spójrz na Mateusza 24:23. To mówi o drugim przyjściu Chrystusa: „W tym czasie, jeśli ktoś wam powie: 'Oto jest Chrystus!' lub „Oto on!’ nie wierz mu. Pojawią się bowiem fałszywi Chrystusowie i fałszywi prorocy i będą czynić wielkie znaki i cuda, aby zwieść nawet wybranych, gdyby to było możliwe”. Paweł, mówiąc o antychryście w 2 Liście do Tesaloniczan 2:9, mówi, że jego przyjście „jest zgodne z dziełem szatana przejawiającym się we wszelkiego rodzaju fałszywych cudach, znakach i cudach”. Mają fałszywe cuda.

Wracasz do Księgi Powtórzonego Prawa , tym razem do rozdziału 13. W wersach 1-4 Mojżesz mówi: „Jeśli prorok lub przepowiadający przez sny zjawi się u was i zwiastuje wam znaki lub cuda, i jeśli znak lub dzieje się cud, o którym mówił, a prorok mówi: Pójdźmy za innymi bogami, których nie znacie, i oddajmy im pokłon. Nie wolno wam słuchać słów tego proroka lub marzyciela. Albowiem Pan, Bóg twój, doświadcza cię, aby się przekonać, czy kochasz Go całym sercem i całą duszą. To Pana, Boga twego, masz naśladować i czcić go”. Następnie werset 5: „Ten prorok lub marzyciel musi zostać zabity, ponieważ głosił bunt przeciwko Panu, Bogu waszemu”. Ten fragment w Księdze Powtórzonego Prawa 13 mówi, że fałszywi prorocy również mogą czynić znaki i cuda, ale nie dajcie się im zwieść. Myślę, że Biblia sugeruje, że znaki i cuda odgrywają bardzo ważną rolę w odróżnianiu prawdziwych i fałszywych proroków, ale same znaki i cuda nie są decydujące. Musisz również spojrzeć na wiadomość. Widzicie , jeśli znak lub cud pojawia się w związku z przesłaniem, aby iść służyć innym bogom, wiecie, że to nie jest słowo od Pana, a ten znak lub cud nie jest manifestacją mocy Bożej. Więc

nie chcesz umniejszać ich znaczenia, ponieważ często są one przedstawiane w Piśmie Świętym jako pomoc w wierze i jako środek do uwierzytelnienia Słowa Bożego jako prawdziwie pochodzącego od Boga. Ale musisz być jednocześnie świadomy, że istnieje możliwość czynienia znaków i cudów przez fałszywego proroka podszywającego się pod prawdziwego kaznodzieję.

3) Wypełnienie się proroctw jako kryterium rozróżniania proroków prawdziwych i fałszywych a) Pwt. 18

Przejdźmy do trzeciego: „Wypełnienie się proroctw jako kryterium odróżniania proroków prawdziwych od fałszywych”. Widzieliśmy już w Księdze Powtórzonego Prawa 18, że jeśli to się nie spełni, to nie jest to od Boga. I to jest z pewnością ważne kryterium. Jest to tylko w sensie negatywnym, mimo że nie pochodzi od Boga, i może być zastosowane tylko w przyszłości, kiedy to, co zostało przepowiedziane, wydarzy się lub nie. Więc nie chcesz umniejszać ich znaczenia, ponieważ często są one przedstawiane w Piśmie Świętym jako pomoc w wierze i jako środek do uwierzytelnienia Słowa Bożego jako prawdziwie pochodzącego od Boga. Ale musisz być jednocześnie świadomy, że istnieje możliwość czynienia znaków i cudów przez fałszywego proroka podszywającego się pod prawdziwego proroka.

b) Iz. 41:22

Znajdziesz to równie dobrze w Starym Testamencie. Spójrz na Izajasza 41:22: „Przyprowadźcie swoje bożki, aby nam oznajmiły, co się stanie. Czy idol może przepowiadać przyszłość? Powiedz nam, jakie były poprzednie rzeczy, abyśmy mogli je rozważyć i poznać ich ostateczny wynik. Lub oznajmij nam rzeczy przyszłe, powiedz nam, co przyniesie przyszłość, abyśmy wiedzieli, że jesteście bogami. Zrób coś, dobrego lub złego, abyśmy byli napełnieni strachem”. Przejdź do wersetu 26: „Kto powiedział o tym od początku, abyśmy mogli wiedzieć wcześniej, abyśmy mogli powiedzieć: 'On miał rację'? Nikt o tym nie

powiedział, nikt tego nie przepowiedział, nikt nie słyszał od ciebie żadnych słów”. Spójrz na Izajasza 48:3, „Przepowiedziałem dawne rzeczy dawno temu, moje usta je ogłosiły i dałem je poznać; potem nagle zadziałałem i one się spełniły. Bo wiedziałem, jaki byłeś uparty; ścięgną twojej szyi były z żelaza, a twoje czoło z brązu. Dlatego powiedziałem wam te rzeczy dawno temu; zanim się wydarzyły, oznajmiłem wam je, abyście nie mogli powiedzieć: „Moi idole to zrobili, mój drewniany posąg i medalik Bóg je wyświęcił”. Słyszeliście te rzeczy; spójrz na nich wszystkich. Czy ich nie przyjmiesz? Jezus powiedział w Ewangelii Jana 13,19: „Mówię wam teraz, zanim to się stanie, abyście uwierzyli, że to Ja jestem”. Widzicie, tam jest pozytywna prezentacja wypełnienia się proroctwa jako dowód prawdziwości tego, co on powiedział.

Wersety takie jak ten sugerują, że tylko Bóg posiada niezbędną wiedzę o przyszłości, dzięki czemu może dokładnie i konsekwentnie przepowiadać o tym, co ma się wydarzyć. Ważna jest ta dokładność i spójność. Myślę, że tylko Bóg może konsekwentnie i trafnie mówić o tym, co ma się wydarzyć w przyszłości. Myślę więc, że spełnianie się proroctw jest przedstawiane jako ważny sposób potwierdzania boskiego objawienia.

c) Powt. 13

Ale ma też swoje ograniczenia. Nie jest decydujący sam w sobie i nie jest decydujący w odosobnieniu. Zauważyłeś w Księdze Powtórzonego Prawa 13, że patrzyliśmy na znaki i cuda. Z pewnością należy tam zawrzeć przepowiednie, „jeśli pojawi się wśród was prorok lub przepowiadający przez sny i zwiastuje wam cudowny znak lub cud i jeśli znak lub cud się spełni”, innymi słowy, jeśli to, co przepowiada, rzeczywiście się dzieje. „Ale on mówi: „Chodźmy czcić innych bogów”, możesz być pewien, że nie jest to ten, którego przesłanie pochodzi od Boga”. Myślę, że jest to z pewnością możliwe w pewnych sytuacjach, w których nawet wróżbici i wróżbici byli w stanie podać prawdziwą przepowiednię. W Dziejach Apostolskich 16:16 czytamy: „Pewnego razu, gdy szliśmy na miejsce

modlitwy, spotkała nas niewolnica, która miała ducha, dzięki któremu przepowiadała przyszłość. Zarobiła dużo pieniędzy dla swoich właścicieli, wróżąc. Ta dziewczyna podążyła za Pawłem i resztą z nas, krzycząc: „Ci ludzie są sługami Najwyższego Boga, którzy wskazują wam drogę do zbawienia”. Myślę, że możliwe jest, aby ten szatański świat duchów był tym, pewnych ograniczonych parametrach, aby mieć wiedzę o przyszłości. Czasami może się okazać, że pogański wróżbita rzeczywiście coś przepowiada. Tak więc samo przepowiednia nie jest dowodem na to, że prorok, który ją wygłasza, ma gwarancję, że jest rzecznikiem Boga.

Inną rzeczą jest to, jak mówiliśmy wcześniej w Księdze Powtórzonego Prawa 18, że jeśli coś się nie dzieje, nie pochodzi to od Boga. Możesz to zastosować tylko w przyszłości, a jeśli proroctwo dotyczy odległej przyszłości, nikt, kto usłyszy oryginalne przesłanie, nie będzie w pobliżu. Zatem niespełnienie jest ważne, ale ma swoje ograniczenia.

Wykorzystałem wczesne rozdziały Księgi Hioba, aby zastanowić się nad tym, gdzie Pan spuszcza szatana na smycz, ale w ramach pewnych parametrów. Szatanowi wolno robić to, co chce. Nie może odebrać Hiobowi życia, więc jest na smyczy. Ale w ramach tych parametrów może z góry wiedzieć, co zamierza zrobić, więc nie jest wszechwiedzący. Ale wiedza o przyszłości jest ograniczona.

Na tabliczkach z Mari prorocy nie przepowiadali przyszłości. Częściowo problem polegał na tym, że poza Biblią nie można znaleźć żadnego innego zbioru proroczych przepowiedni, który byłby tak obszerny i sekwencyjny na przestrzeni wieków ze spójnym szczeblem ruchów z wieku na wiek. Rośnie i rozwija się. Nie ma nic porównywalnego i myślę, że samo to jest dowodem na prawdziwość tego, co mówi Biblia.

4. Zgodność z poprzednim objawieniem

Myślę, że tutaj są kluczowe kryteria walidacji, a to odnosi się do 4., „Zgodność z poprzednim objawieniem”. Jest ten postęp. Tak więc nowe

proroctwo może opierać się tylko na tym, co było wcześniej i nie może temu zaprzeczać. Przychodzi prorok Chanajasz i mówi „pokój”, ale Izrael nie może oczekiwać pokoju, ponieważ nie podąża za Panem i powinien spodziewać się sądu. Nie jest to zgodne z wcześniejszymi rewelacjami. Zaczynamy otrzymywać coś, co w połączeniu z niektórymi z tych innych kryteriów da nam możliwość rozróżnienia. Ale z Chananiaszem jest ta krótkoterminowa przepowiednia, az dwoma latami będzie Hananiasz.

5. Oświecenie przez Ducha Bożego, które jest również istotne. Sposób, w jaki te kryteria współdziałają, idzie w parze z punktem 5. „Oświecenie Duchem Bożym, które jest również istotne”. Przyjrzymy się bliżej numerom 4. i 5. następnym razem.

Transkrypcja: Tessa White, Sarah Hawkins, Breanna Aurigema , Keziah Park, Hayley Pomeroy (redaktor)

Transkrypcja: Naama Mendes, Ana Pereira, Laura Knox, Andrea Mastrangelo, Ted Hildebrandt, Spokojny król (redaktor)

Szorstka edycja autorstwa Teda Hildebrandta

Edycja ostateczna: Katie Ells.

Ponownie narracja: Ted Hildebrandt